

Prelato laiškas (2007 m. lapkritis)

Prelatas kviečia šio mėnesio liturginių švenčių dienomis atnaujinti krikščioniškąjį gyvenimą, malda susivienyti su kitais ir jaustis lydimumu kitų maldų: „Nė vienas krikščionis neturėtų jaustis vienišas, nes kiekvieną akimirką dalyvaudamas dieviškame gyvenime jis užmezga itin glaudų ryšį su Jėzumi Kristumi ir su Jo Motina.“ Be to, jis kalba ir apie 25-ąsias asmeninės prelatūros metines.

2007-11-03

2007 m. lapkričio 4 d.

Mylimiausieji: tesaugo Jėzus mano dukteris ir sūnus!

Su didžiausiu džiaugsmu jums pasakoju regėjęs, kaip dėkingai ir džiaugsmingai Visų šventųjų iškilmes, kurias šiandien minime, sutikdavo mūsų Tėvas. Be to, jis nuolatos susijausdavo apmąstydamas Kryžiaus giesmę, priskiriamą šventajam apaštalui Andriejui, kurio šventė – lapkričio 30-ąją. Tarp šių dviejų datų minime ir kitas šventes, kurios mums padės savo dvasiniame gyvenime žengti koja kojon su bažnytine liturgija ir prisiminti Šv. Chosemarijos patarimą, **kad mūsų malda turi būti liturginė** (plg. Šv. Chosemarija, *Kelias*, nr. 86).

Šiandieninės šventės proga su dėkingumu prisiminkime šventųjų bendravimą, vieną iš tikėjimo tiesų, kurias išpažįstame kalbėdami tikėjimo išpažinimą. Šia proga prieš akis iškyla triumfuojančioji, kenčiančioji ir keliaujančioji Bažnyčia – vienintelė Kristaus įkurta Bažnyčia, apimanti šiuos skirtingus pavidalus. Nuolatos apmąstykite šią paguodą teikiančią tiesą: „Šventieji nėra ribota išrinktųjų kasta, tai nesuskaičiuojama minia, į kurią kelti akis mus šiandien ragina liturgija. Šioje minioje ne tik oficialiai pripažinti šventieji, bet ir visų amžiaus tarpsnių bei tautų pakrikštytieji, ištikimai ir su meile stengęsi vykdyti Dievo valią. Daug tokių, kurių veidų ir vardų mes nežinome, tačiau tikėjimo akimis matome juos spindint Dievo skliaute tarsi šlovės kupinas žvaigždes“ (Benediktas XVI, Homilija, 2006/11/1).

Nė vienas krikščionis neturėtų jaustis vienišas, nes kiekvieną akimirką dalyvaudamas dieviškame gyvenime užmezga itin glaudų ryšį su Jėzumi Kristumi ir su Jo Švenčiausiąja Motina, angelais ir visais besidžiaugiančiais Dievu danguje; su palaimintomis sielomis, besivalančiomis Skaistykloje, ir su visais tais, kurie vis dar tęsiame savo piligrimystę žemėje, su džiaugsmu kovodami Viešpaties siųstas kovas, kaip sako Šventasis Raštas (plg. *1 Mak 3,2*). Stiprinkime šią tiesą savo širdyse ir skleiskime ją kalbėdamiesi su kitais.

Kai dienos metu eisite melstis, dirbti, ilsėtis, stenkitės melstis, dirbti ir ilsėtis drauge su Viešpačiu, palaikydami savo viso pasaulio brolius, ypač dirbančius tokiose vietose, kur Bažnyčios mokymą skleisti yra sunkiau. Ar gerai suvoki, kad žmonėms reikia tavo ištikimybės, tavo broliškos meilės?

Ar dėl tos minties pakeli akis į Dievą, trokšdamas pajusti naujosios evangelizacijos poreikį?

Prieš kelias dienas buvau trumpam nuvykęs į Kazachstaną pabūti su šios šalies jūsų broliais ir seserimis. Ten kalbėjau ir jūsų vardu, trokšdamas jiems perduoti jūsų meilės, jūsų dosnumo ir jūsūrūpesčio šilumą. Dėkui Dievui, lydimi mūsų maldu, jie dirba trykšdami džiaugsmu ir viltimi. Jau ima rasti pirmieji vaisiai. Vis daugiau atsiranda moterų ir vyrų, besidominčių katalikų tikėjimu ir Opus Dei dvasia. Laukia, kol ateis toks metas, kai Bažnyčia – taigi ir Opus Dei – giliai suleis šaknis visoje Centrinėje Azijoje. Melskimės už šį jų apaštališką pasiryžimą ir aukokime savo nedidelius apsimarinimus, kurie – šventųjų bendravimu – bus itin veiksmingi. Ar mokame kasdien apaštališko uolumo kupini aplėkti aplink pasaulį? Ar

galvojame apie apaštališkąją darbą kiekvienoje šalyje?

Tą patį galima pasakyti ir apie tuos, kurie dirba Rusijoje, Pietų Afrikoje, Indijoje, Šiaurės Europoje ir dar daugelyje kitų šalių visuose penkiuose žemynuose. Argi netrokšti kaip šv. Chosemarija maldos metu apkelti po visą pasaulį ir jam dovanoti savo atsidavimo jėgas? Ar stengiesi kasdien nuo ryto iki vakaro blaiviu protu suvokti, kad naujoji evangelizacija ir apaštališkoji plėtra yra kiekvieno mūsų pareiga, kad ir kur būtum? Matau, kad jus ir patį save užverčiau klausimais, tačiau jie kyla ekspromptu, nes šią užduotį mums patikėjo Mokytojas: „*Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai*“ (Mk 16,15).

Lapkričio 2-ąją, per Vėlines, savaime suprantama, ypač prisimename mylimus žmones – Opus Dei tikinčiuosius, savo pačių šeimos

narius, draugus ir pažįstamus, kurie jau iškeliavo į aną pasaulį. Šią dieną kunigams leidžiama laikyti trejas Mišias ir prašyti užtarimo už mirusiuosius. Be to, daugelyje vietų tikintieji eina į kapines ir padeda ant kapų gėlių. Pamaldžiai laikykimės šių gražių tradicijų, stengdamiesi jose atrasti slypinčią krikščionišką prasmę ir išmokykime jų laikytis ir kitus.

Švęskime ir kitas dvi šio mėnesio vidurio šventes, stiprindami savo ryšį su Romos pontifiku: uoliai melskimės už Jį patį ir jo intencijas, už jo pagalbininkus Bažnyčios vadovus. Lapkričio 9 d. minime liturginę šv. Jono Laterano bazilikos, Romos katedros, pašventinimo dieną – visų miestų ir žemės bažnyčių Galvą ir Motiną, kaip išraižyta jos fasade; o lapkričio 18 d. – šv. Petro ir šv. Pauliaus bazilikų pašventinimo dieną.

Kreipkimės į Dievą malda, kad krikščionys imtų karščiau mylėti Vieną, Šventą, Apaštališkąją ir Romos Katalikų Bažnyčią, kaip mėgdavo pabrėžti mūsų Tėvas. **„Uoliai ir ištikimai skelbkime vienybę su Popiežiumi, kuri yra ir vienybė su Petru. Romos pontifika, – rašė šv. Chosemarija, – turime mylėti su nuostabia aistra, nes jame regime Kristų“** (Homilija, *Ištikimybė Bažnyčiai*, 1972/06/04).

Tuo pat metu, nepaisydami Popiežiaus sprendimus kritikuojančiųjų ar jiems nepaklūstančiųjų, elkimės tarsi vaikai, nuoširdžiai mylintys savo tėvus: tvirtai remkime jo tiesas ir mokymą, nuolankiai pakluskime ir stenkimės, kad aplinkiniai – o jei turim progą, ir visuomenės informavimo priemonės – darbais ir žodžiais rodytų pagarbą ir atsidavimą Kristaus Vietininkui ir Šventajam Sostui. Visuomet išlikime

optimistai, nes Dievo Žodis negali likti neveiklus. Kaip primena Benediktas XVI: „*Viešpats patiki Petruį įkvėpti savo brolius Viešpaties malda. Vykdydamas šią užduotį, Petras jėgų semiasi iš Kristaus maldos. Jinai jį įkvepia toliau atkakliai siekti tikslo nepaisant žmogiškųjų vargų*“ (Benediktas XVI, Homilija, 2006/06/29).

Lapkričio 21 diena, Švč. Mergelės Marijos Paaukojimo šventykloje šventė, mus kviečia apmąstyti visišką Mergelės Marijos atsidavimą Dievui nuo pat vaikystės. Turime puikią progą nuodugniai apžvelgti slapčiausius savo nusistatymus: visa širdimi trokškime visą save atiduoti Dievui. Stenkimės būti dar ištikimesni krikštu priimtam krikščioniškajam pasaulimui. Apmąstykime, ar ne per retai ir su kokia meile priimame švenčiausiąjį Atgailos sakramentą. Turime mokytis

įveikti visas kliūtis, užkertančias kelią jam priimti.

Negaliu nepaminėti ir to, kad per šią Marijos šventę, 1937 m. naktį iš lapkričio 21-osios į 22-ąją, prieš septyniasdešimt metų, Švč. Mergelė Marija šv. Chosemarijai parodė ženklą, bylojantį, kad jį lydėjo tomis sunkiomis dienomis kelionėje per Pirėnus: jis rado apdegusią medinę rožę, greičiausiai iš vieno bažnyčios, šalia kurios nakvojo, altorių (plg. Andres Vazquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei/Opus Dei įkūrėjas*, II tomas, 189-196 psl.). Susivienykime su mūsų Įkūrėju šia svarbia proga, puoselėdami gilų dėkingumą Dievui ir mūsų Motinai, kad nuolat saugo Bažnyčią, Opus Dei ir kiekvieną iš mūsų.

Sekmadienį, lapkričio 25 d., švenčiame Kristaus Karaliaus iškilmes. Dar vienais metais atnaujinkime Opus Dei pasišventimą

Švenčiausiajai Gailestingajai Jėzaus Širdžiai, kuri padarė šv. Chosemarija pirmą kartą 1952-aisiais. Tuokart jis meldėsi už taiką pasaulyje, Bažnyčioje, Opus Dei ir visose sielose. Ši malda iki šiol aktuali ir reikalinga; ir taip bus visados, nes žmonija lengvai išklysta iš kelio, vedančio į Dievą, ir šitaip vyrai bei moterys praranda ramybę. Atnaujindami šią maldą, prašykite Jėzaus, kad apšviestų ypač tuos, kurie valdo šalis, kad imtų skelbti taiką, tikrąją taiką: tokią, kuri užgimsta kiekvieno širdyje ir iš ten sklinda į išorę.

Taip pat melskitės už savo brolius, kurie šios šventės išvakarėse Romoje bus įšventinti į diakonus. Tepaverčia Viešpats mums juos šventais!

Besibaigiant lapkričiui, 28-ąją dieną, su džiaugsmu švęsime 25-ąsias pontifiko aktometines; šiuo aktu Jonas Paulius II Opus Dei paskelbė asmenine prelatūra. Kiek

prisiminimų mane užplūsta
pagalvojus, kaip gausiai per tuos
metus Dievas mus palaimino! Nuolat
prisimenu mūsų Tėvą, kuris su
džiaugsmu susitaikė, kad nepamatys,
kaip įgyvendinama šia ypatingoji jo
intencija, kuri išsipildė jo įpėdinio
metais. Prisimenu mūsų
mylimiausiojo tėvo Alvaro tikėjimą ir
stiprybę, kai jis, remdamasis
nesuskaičiuojama daugybe viso
pasaulio žmonių maldų ir
pasiaukojimo, prašė Dievą, kad
Dangus išpildytų šį mūsų troškimą.
Skubu jums priminti, kad negalim
šių akimirkų prisiminti ir apie jas su
dėkingumu kalbėti kaip apie
auksinius Opus Dei laikus, tarsi šie
jau būtų praėję. Šie laikai visada turi
būti itin aktualūs: tą pasieksime
likdami ištikimi Opus Dei dvasiai,
uoliai meldamiesi ir nuolat vedami į
priekį apaštališko jo užsidegimo.

Jums greičiausiai jau pranešė, kad
siekdami pagerbti Švenčiausiąją

Mergelę – „**kurią sutinkame
besišypsančią kiekvienoje mūsų
gyvenimo kelio kryžkelėje**“ (Šv.
Chosemarija, *Meditacijos užrašai*,
1964/10/11) – ir ruošdamiesi 80-
osioms Opus Dei įkūrimo metinėms,
pradėsime *Marijos metus*, kurie tęsis
nuo lapkričio 28-osios iki tos pat
datos 2008-aisiais. Įsivaizduoju, kaip
nudžiugote sužinoję šį nutarimą.
Trokštu sekti mylimiausiojo tėvo
Alvaro pėdomis – nepavargstu
kartoti šio epiteto; jis 1978 m.
paskelbė *Marijos metus*, ruošdamasis
auksiniam Opus Dei jubiliejui. Vėliau
šis laikotarpis užsitęsė iki 1980-ųjų.
Pragyvenkime šiuos naujuosius
Marijos metus ta dvasia, kurią mums
perdavė pirmasis mūsų Tėvo
įpėdinis, tas pats, kuris asmeniškai
mokėsi iš šv. Chosemarijos. Tą jums
primenu žodžiais iš laiško šeimai,
kurį jis mums parašė 1978 m. sausio
9 d.

Jame jis rašė, kad paskutinę 1977 m. dieną melddamasis prie šventųjų mūsų Įkūrėjo palaikų ir galvodamas, kad ateinančiais metais švęsime penkiasdešimtąsias Opus Dei metines, savęs klausė: „*Kaip pasiekti, kad mūsų padėka nevirstų nei greit užgęstančia bengališka ugnele, nei tuščiais žodžiais, kad ją išreikštume keldami sau vis didesnius reikalavimus tobulindami savo dvasią, tai yra susivienydami su Dievu?*“

Į galvą iškart atėjo ir atsakymas. Netrukau pastebėti – ir be jokių stebuklų – akivaizdų mūsų Tėvo pasiūlymą, kuriuo turėtume sekti pradėdami šiuos metus: „**Eikite trumpiausiu keliu, kurį jums parodžiau, ir priartėkite prie Viešpaties**“. *Mano dukterys ir sūnūs, patarimas kuo aiškiausias: prašysime, kad mus globotų „Saldžiojo vardo Mūsų Motina Marija“, kaip rašė mūsų Įkūrėjas Šventajame Rožiniame;*

*stipriau ją mylėsime; dažniau ją prisiminsime; diena iš dienos savo atsidavimu pagerbsime Dievo Dukrą, Motiną ir Sužadėtinę bei mūsų Motiną; ji mūsų pagarbą perduos Švenčiausiajai Trejybei kaip nuolankų padėkos ženklą. Trumpai tariant, padariau išvadą, kad šiuo ilgu laikotarpiu mums pats tinkamiausias ir Dievui maloniausias būdas išreikšti padėką bus šiuos metus paskelbti Marijos metais“ (Tėvas Alvaro del Portillo, *Cartas de Familia/Laiškai šeimai*, II tomas, nr. 131).*

Sekime šiuo puikiu pavyzdžiu, trokšdami kiekvieną savo dieną, vedini meile mūsų Motinai, skirti Marijai.

Lapkričio mėnesį užbaigsime Šv. Andriejaus, Apaštalų galvos brolio, ypač garbinamo bažnyčių Rytuose, švente. Prašykime jo pagalbos, kad visi tie, kurie garbingai vadinasi

krikščionimis, iš visos širdies
susivienytų su Šv. Petro įpėdiniu.

Su meile jus laimina ir, kaip visada,
prašo melstis

Jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2007 m. lapkričio 1 d.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-m-
lapkritis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2007-m-lapkritis/) (2025-03-26)